

Slovenskej republiky

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Margity Fridovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. J., A.**, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Z., P. proti žalovanému: **JUDr.V., A., S.** 63, Košice, o určenie, že výťažok z predaja nehnuteľností patrí do konkurznej podstaty žalobcu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 Cb 482/1999-114 zo dňa 13. februára 2006, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 Cb 482/1999-114 zo dňa 13. februára 2006 **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému trovy odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom krajský súd žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca žiadal pôvodne určiť neúčinnosť kúpnej zmluvy, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. 10554 v kat. úz. K. pozemok parc. č. 1108/22 zast. plocha o výmere 2932 m², pozemok parc. č. 1108/23 zast. plocha o výmere 241 m², pozemok parc. č. 1108/24 zast. plocha o výmere 242 m², pozemok parc. č.

1108/34 zast. plocha o výmere 1030 m², pozemok parc. č. 1108/35 zast. plocha o výmere 239 m², pozemok parc. č. 1108/36 zast. plocha o výmere 244 m², dom postavený na parc. č. 1108/23 súp. č. 1526, dom postavený na parc. č. 1108/24 súp. č. 1526, dom postavený na parc. č. 1108/35 súp. č. 1526 a dom postavený na parc. č. 1108/36 súp. č. 1526 z dôvodu, že ich predajom došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. V § 15 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov /ďalej len ZKV/ sa vyžaduje úmysel na strane dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa a zároveň vedomosť o tomto úmysle na druhej strane. Dôkazné bremeno o úmysle dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa má žalobca, pričom žalovaný má možnosť preukázať, že tento úmysel mu nebol známy. Žalobca preukazoval úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov tým, že k predaju nehnuteľností došlo po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Vzhľadom na to, že žalovaný už nie je vlastníkom nehnuteľností žiadal, aby do konkurznej podstaty bol vydaný výtazok získaný ich predajom. Pretože spoločnosť I., ktorej boli nehnuteľnosti pôvodne predané, zanikla výmazom z obchodného registra, stratil žalobca možnosť navrhnúť dôkazy preukazujúce úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov bol kupujúcemu známy. Žalovaný ako tretia osoba /§ 16 ods. 3 ZKV/ môže byť pasívne legitimovaný za predpokladu, že mu boli známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu proti jeho predchodcovi, teda odporovacie dôvody podľa § 15 ods. 2 až 6 ZKV. Žalovaný podľa záveru súdu preukázal, že nehnuteľnosti označené v petite žaloby nadobudol v dobrej viere od vlastníka so súhlasom záložných veriteľov vedených v katastri nehnuteľností, ktorých nároky boli aj zo zaplatenej kúpnej ceny uspokojené. Nehnuteľnosti nekupoval od dlžníka a teda jeho úmysel ukrátiť konkurzných veriteľov mu ani nebol známy. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel a rozhodol tak, že žalovaný je povinný vydať do konkurznej podstaty žalobcu sumu 15 010 000 Sk. Uviedol, že pokiaľ ide o spoločnosť I. táto nadobudla nehnuteľnosť priamo od dlžníka kúpnu zmluvou z 29.4.1997/ teda po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu/. Táto spoločnosť bola po začatí súdneho konania dňa 10.3.2005 vymazaná z obchodného registra a stratila spôsobilosť byť účastníkom konania, preto súd uznesením zastavil voči tomuto žalovanému konanie. Žalobca má za to, že sa snažil preukázať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov a urobil to dostatočným spôsobom. Z dôkazov, ktoré predložil súdu je zrejmé, že k predaju nehnuteľností došlo po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Dlžník vedomý si svojich záväzkov voči veriteľom, keby tento úmysel nemal,

nebol by prevádzal svoj majetok na tretie osoby. Spoločnosť I. však v priebehu konania zanikla výmazom z obchodného registra, preto žalobca stratil možnosť aj iným spôsobom preukázať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov i to, že tento úmysel mu bol známy. Podľa jeho názoru, súd nesprávne vyhodnotil uvedené dôkazy a dospel k nesprávnemu právnemu názoru.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril. Svoju neúčast' na pojednávanie písomne ospravedlnil a súhlasil s tým, aby odvolací súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Preto súd s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v neprítomnosti žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§ 10 ods. 2 O.s.p./ prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Zistil, že žalobca svojim návrhom žiadal pôvodne určiť, že označené nehnuteľnosti v návrhu patria do konkurznej podstaty úpadcu Z. a žalovaný je povinný strpieť ich speňaženie v prospech konkurznej podstaty úpadcu. Žalobca ako správca konkurznej podstaty úpadcu uplatnil toto právo z dôvodov, že ich predajom došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov preukazoval tým, že k predaju nehnuteľností došlo po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu. Vzhľadom na to, že žalovaný I. už nie je vlastníkom nehnuteľností žiadal, aby do konkurznej podstaty žalobcu bol vydaný výt'azok získaný ich predajom. V priebehu konania žalobca rozšíril návrh voči spoločnosti H. z dôvodov, že spoločnosť I. odpredala sporné nehnuteľnosti tejto spoločnosti. Súd pripustil do konania na strane žalovaného spoločnosť H., ako žalovaného 2/. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 28.5.2002 sp. zn. 4K 18/02 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka H. a za správca konkurznej podstaty ustanovil JUDr. V.. Uznesením zo dňa 1.4.2005 krajský súd zastavil konanie voči žalovanému v 1. rade - spoločnosti I. z dôvodov, že dňa 10.3.2005 bola táto spoločnosť vymazaná z obchodného registra a stratila tak spôsobilosť byť účastníkom konania.

Z obsahu spisu a dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že kúpnu zmluvou zo dňa 29.4.1997 č. 1204/97 úpadca / Z./ zastúpený S., v zastúpení S. odpredal spoločnosti I. označené nehnuteľnosti a kupujúci bol ako vlastníkom zapísaný v katastri nehnuteľností. Následne nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, I. odpredal spoločnosti H. a to kúpnu zmluvou č. V- 867/2000 zo dňa 10.5.2000. Po vyhlásení konkurzu na túto spoločnosť, žalovaný odpredal predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 29.6.2004 a ich vlastníkom sa stala spoločnosť V.. S poukazom na ust. § 16 ods. 4 zákona č. 328/1991 Zb. zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov /ďalej len ZKV/ žalobca žiadal, aby súd určil, že výt'azok z predaja nehnuteľností je žalovaný povinný vydať do konkurznej podstaty žalobcu. Podľa § 15 ZKV konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne

úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy. Podľa § 16 ods. 2 ZKV právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech.

Z dikcie ust. § 15 ods. 1 ZKV vyplýva, že zo zákona sú neúčinné len právne úkony, ktoré urobil dlžník. V dôsledku neúčinnosti právnych úkonov dlžníka sa tak vyhlásením konkurzu zásadne vracia ušlý majetok dlžníka späť do konkurznej podstaty. Neúčinnosť právneho úkonu priznaná rozhodnutím súdu spôsobuje, že na úkon sa hľadí, akoby tento úkon voči konkurzným veriteľom nenastal a všetko, o čo sa znížil majetok dlžníka sa vracia do podstaty.

V danom prípade k odpredaju predmetných nehnuteľností došlo v rámci výkonu záložného práva, ktorý vykonal v mene dlžníka jeho záložný veriteľ Slovenská sporiteľňa, a.s., v zastúpení spoločnosťou S. a spoločnosť I. zaplatila kúpnu cenu za predanú nehnuteľnosť v sume 23 mil. Sk spoločnosti S.. Z uvedeného je zrejmé, že nepredával nehnuteľnosť dlžník, ale záložný veriteľ. Chýba tu úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov, nakoľko predmetnú nehnuteľnosť predal záložný veriteľ úpadcu /žalobcu/. Nie sú teda dané predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu a úmysel dlžníka ukrátiť konkurzných veriteľov. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., ale pretože úspešnému žalovanému trovy v odvolacom konaní nevznikli, neboli mu priznané.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 1. apríla 2008

JUDr. Margita Fridová, v.r.
predsedníčka senátu